

Walking Football, Mijn voorlaatste periode bij RKS De Ster

RKS De Ster!!! Het was mijn cluppie en zal dat ook altijd blijven. Mijn voetballoopbaan startte ergens na mijn 10^e verjaardag. Uiteindelijk lid mogen worden, heeft indruk op me gemaakt. Het staat in mijn geheugen gegrift dat ik, met mijn netjes ingevulde aanmeldingsformulier (fiche voor de Belgen), als schuchtere knaap op een avond aanbelde bij Heerstraat Noord 114. Stericoon Willie "van Corre" opende de deur. Plechtig en zwijgzaam, zoals ik toen nog was, overhandigde ik mijn aanmelding. Achter de vraag "Op welke plek wil je spelen?", had ik "Linksbuiten" ingevuld. De plek van de grote JC (Johan Cruyff), mijn idool. Die avond in 1971 werd ik Sterlid, de eerste periode van mijn officiële voetballevens was begonnen. Wat ik toen nog niet wist, is dat ik in mijn voorlaatste periode, meer dan 50 jaar later, altijd samen zou spelen met de grote JS (John Smeets a.k.a. Johnny de spèn). Een kanjer die ik in de halve eeuw die nu gepasseerd is, ook met regelmaat zou tegen komen op het (trainings)veld. Maar dat terzijde. Vanaf die avond in 1971 droeg ik De Ster en haar kleuren in mijn hart. Het voetballen veranderde mij ook. Mijn haren werden langer want dat hadden mijn idolen in het betaalde voetbal ook. Het schuchtere ging ervan af, misschien wel wat extreem. En in plaats van een getruete linksbuiten met weergaloos spelinzicht, werd ik een fanatieke "knaatsjer" die in ieder geval kost wat kost wilde winnen. Dat heeft trouwens wel wat ruzietjes, kaarten en gezeik gekost in al die jaren. Achteloos en zonder besef van de tijd, die razendsnel voorbij schreed, doorliep ik alle voetbal fases. De pupillen jaren waren mijn eerste periode. Daarna volgde in, wat nu heet de "jeugd bovenbouw" mijn tweede periode. Periode drie, het seniorenvoetbal zou ruim 20 jaar duren en leverde mij een De Ster record op. Dat record bestaat uit 8 rode kaarten en tientallen gele. Ik ben een beetje bang dat dit record er aan gaat. Het zal dan wel in de familie blijven. De volgende periode, nummer 4, was het veteranenvoetbal. Ook een geweldige tijd die ik voor geen geld had willen missen. Eigenlijk werd het steeds mooier, hechter, relatiever. Ik speel niet meer mee maar ben nog steeds "de coach" en onderdeel van deze mooie groep voormalige voetbalvedetten en zuipkoningen.

In al die tijd had ik de meest memorabele trainers. Geen enkele heeft me ooit van advies gediend in de vorm van "als je dit of dat zo doet, word je een (nog) betere speler". Kan natuurlijk ook zijn dat ik het, in al mijn enthousiasme, nooit hoorde. Wie zal het zeggen. Als ik een favoriete trainer mag noemen dan is het Jos Nelissen. Hij is als sportman een voorbeeld voor iedereen. Op bijna 80 jarige leeftijd heeft hij nog steeds het lichaam van een getrainde dertiger. Jos is een fenomeen en traint me tegenwoordig in mijn voorlaatste periode wederom.

Ik kan talloze anekdotes ophoesten, maar naast al die trainers, medespelers, kaarten, de gewonnen en verloren wedstrijden, het gezanik en gezeik, het lachen en huilen gebeurde er iets anders. Vriendschappen voor het leven werden gesloten, binnen De Ster maar ook daar buiten. De Ster werd een soort familie voor mij. Een plek waar ik graag vertoefde, waar ik me thuis voelde en voel. En De Ster dat is natuurlijk duizend keer meer dan een bestuur, een seizoen, een trainer, een leider of een groepje mensen. De Ster dat is inmiddels 85 jaar historie en dan tel ik de voorgangers waaruit de club is ontstaan niet mee. Je kunt in mijn ogen dan ook nooit kwaad zijn op "De Ster". Het betreft zoveel mensen, velen nog onder ons maar ook

velen niet meer. De Ster is iets dat ontastbaar groot is en men moet, mij althans, daar geen kwaad woord over spreken. Wat dat betreft sta ik volledig achter het credo dat niets en niemand groter is dan de club.

Maar goed, jullie hebben mijn volgende periode bij geel zwart nog tegoed. Na mijn actieve veteranenvoetbal periode heeft de eerder genoemde grootheid JS (John van de Spèn) mij overgehaald om te gaan wandelvoetballen. Dat achter een bal aan wandelen leek mij maar niks. Toch gaf ik het een kans. In mijn eerste training raakte ik geen bal. De enige die wandelde was ikzelf en de rest rende dat het een lieve lust was. Dat rennen gaat wel niet meer zo gestroomlijnd. Toch is het echt rennen maar dan zoals oude mensen dat doen. Voor de zekerheid worden er, als extra component, rare bewegingen bij gemaakt zodat het niet zo opvalt dat er gerend wordt. Vanaf de tweede training rende ik mee en kreeg ik ook de bal. Het Walking Football is mijn voorlaatste periode bij De Ster. Een mooie vriendengroep met alle kameraadschap die wenselijk is. We zijn met ongeveer 40 sportievelingen waarvan de helft de Belgische nationaliteit heeft. Als ik 50 jaar geleden had geweten dat ik in de toekomst het kleedlokaal zou delen met Enzo "il barbero" Zecca, Edziu "de vakantieman" Radomski, Prisco "Halleluja" Merola, Robert "de strijder" Walczak, Pouly "Bolt" Vidic, de grote Raymond Hamers en de statenloze Huub Lenzen, zou ik er 100% zeker van zijn dat ik internationaal doorgebroken was. Dat is helaas niet zo want Ger "mr. Fortuna" Coumans, Jo "Buddy Holly" Wieriks en Deef "The special one" Ubbink zitten er ook bij. Maar we hebben een mooie groep met een mix van goed, slecht, redelijk en matig. Zelf moet ik me er telkens weer van overtuigen dat het echt nergens meer over gaat. Dat is moeilijk zat maar het begint te lukken. Een speciale ervaring is het voor ons allen iedere training weer. Jullie mogen gerust weten dat de ruzietjes in het wandelvoetbal frequenter voorkomen dan in het normale voetbal. Dat komt door de in ontwikkeling zijnde regels. Want wanneer is het nou rennen? De bal mag 1 meter hoog gespeeld worden (het doel is 1 meter hoog). Maar wat is hoog ergens anders op het veld? De een vindt zijn pass door de lucht zo mooi dat hij 1.50m niet hoog vindt en de ander piept al bij een halve meter. Wat is een klutsbal (dan mag de bal via de voet wel heel hoog)? Lichaamscontact mag eigenlijk niet maar laatst kreeg iemand een schouderduwtje waardoor zijn pacemaker vanzelf op reset ging. Ik denk dat iedere training wel iets gebeurt, variërend van bebloede neuzen, knieën of ellebogen. Dat bloed is vaak het resultaat van een duel met JS (Johny van de spèn) die heimwee heeft naar zijn vroegere professie van hanen wurger. Ook tactiek is een mooi thema. Ik kan uren debatteren met mijn neef Math Habets over zijn idee achter wederom een, met buitenkant voet verstuurde, lange pass naar een stuk van het veld waar niemand staat. Volgens Math had daar dan wel iemand moeten staan. Wandelvoetbal, het is een mooie sport voor de 55 plusser. Het voorgaande laat zien dat het echt nog ergens over gaat. Wandelvoetbal is niet voor mietjes. Winnen staat nog altijd op 1 en dat is maar goed ook. Van de andere kant, als je verbaal coachend wat aanwezig bent, raakt dat tere ziertjes. Maar ja, de tijd is niet meer zoals vroeger (ook al komen de spelers wel allemaal van vroeger). Van één voetballer wordt gezegd dat hij teveel praat. Met regelmaat zijn er spelers die in het vuur van de strijd, vroegtijdig het stadion verlaten. Gelukkig zijn ze een training later weer over hun boosheid heen en wederom present.

Na het trainen, in het kleedlokaal gaat het spektakel pas echt los. Praten over

elkaars piemel gebeurt nog steeds. Dat is in de ruim halve eeuw dat ik van pupil transformeerde in wandelvoetballer nooit veranderd. Bij het wandelvoetbal is het wel zo dat, een behoorlijk aantal spelers is geholpen aan het mechanisme achter de piemel. Als we een team zouden maken van degenen die aan de prostaat zijn geholpen, heeft dat team flink wat reserves. Dat team zou dan mooi kunnen voetballen tegen de gedotterden of tegen degenen die minimaal 5 kalknagels hebben. We hebben spelers erbij met kunstheupen. Plastic knieën zijn er ook. Twee spelers hebben beide knieën in een kunststof uitvoering en staan toch iedere training weer hun mannetje. Noem dat alles maar de tol van vele tientallen jaren voetbal. Het ondanks gebreken gewoon blijven voetballen typeert de ware sportman, toen en nu. Daarvoor alle hulde. Vergeten begint ook een rol te spelen. We hebben de beschikking over 3 kleedlokalen. Het komt voor dat iemand zich na de training ontdoet van zijn voetbalpak en dan in alle drie die lokalen gaat zoeken naar zijn kleren. Sommigen stoppen hetgeen hun buurman naast zich neer legt in hun eigen tas. Anderen duwen hun autosleutels in de tas van een random collega. Met grote regelmaat gaat iemand naar huis met de voetbaltas van een ander. Of de speler die zijn trainingsbroek niet kon dicht knopen omdat hij ze achterste voren aan had. Dementie, de ziekte van deze tijd waarin we gemiddeld allemaal ouder worden. Maar niemand vergeet op vrijdag te betalen. Dan leggen een kleine 30 trainingsdieren allemaal 10 euro bij elkaar en proosten wij op onze sport. Mathje Habets zorgt voor iets hartigs te happen en samen genieten we na van weer een sportieve week. Maandelijks krijgen we echt een volwaardig diner (zonder groente) van de 5 spelers die in die maand weer een jaar ouder zijn geworden. Hierbij gaan alle credits naar onze kantine mensen. Het is perfect geregeld. We hebben als WF De Ster een echt bestuur met Rik Linkens als voorzitter, mijn volle neef Math als secretaris en een penningmeester die altijd leuk gekleed is, Peter Peerlings. Verder hebben we een toernooicommissie met Frans de Koning als spil. Die commissie is momenteel vooral bezig met het duidelijk maken van de vlaaienkwestie op maandag. Naast de vrijdag trainen we namelijk ook op maandag en dan krijgen we koffie en vlaai van De Ster en sponsor Dukers De Bakker!

Ook nu in deze voorlaatste fase is het genieten van de sport, de kameraadschap en de vriendschap. En ook al kunnen ze niet op mij stemmen in maart aanstaande, ik heb een mooie klik met de Belgen. Hartstikke sjiek dat we “gefuseerd” zijn met dat deel van EMM (Eendracht MaasMechelen). Het geeft iets extra's aan RKSVD Ster, mijn club, mijn kleuren.

In mijn laatste fase zal ik alleen nog maar supporter zijn en geel zwart in het hart dragen. Sommigen zullen dan blij zijn, anderen niet. Voor nu hoop ik dat het wandelvoetbal nog heel lang zal duren in gezondheid en welzijn voor ons allemaal. Want ik verheug me nog iedere maandag en vrijdag.

Sterman Jan